

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 267.

V Ljubljani, v soboto 21. novembra 1885.

Letnik XIII.

Brankovič redivivus.

Koga bi vendar ne razljutil včerajšnji telegram „Srbski kralj Milan ne bo s knezom Aleksandrom mirú sklepal, temveč s sultanom.“ Še bolj žalosten pa je zadržaj onega telegrama, ki pravi: „da se knez Aleksander in bolgarski narod sultanu podvrže in da bodo bolgarske čete Rumelijo popustile.“ Ali je to oboje, resnično, ne vemo, kajti dandanes smo prisiljeni véasi vsklikniti: Zlagano, kakor da bi bilo brzojavljeno. A že stvar sama na sebi, namreč, bratamorna vojska dveh narodov, ki sta ravnokar otresla turški jarem s svojega tilnika, je tako žalostna, srce vsacega, ki čuti z nesrečnimi, kteremu je za blagor krščanskih narodov in za prihodnost slovanstva, tako presune in nemilo zadeva, da je ni skoraj dogodbe v novejši zgodovini, ki bi vzbujala taka čutila. Človek bi mislil, da so južni Slovani dosti pretrpeli pod turškim izsesom, da, take stiske, takega tlačenja še psu ne privošimo, da se poslužimo tukaj domačega izraza, a temu ni tako. Po najnovejših telegramih bi Bolgari ne vedeli drugega pripomočka, da bi sultanu ponudili, da naj jih vzame pod svojo milostljivo obrambo, srbski Milan, ta najmlajši evropski kralj pa je postal tako mogočen, toliko vzvišen nad svojega tekmenca, ki hoče ravno to postati, kar je Milan postal po naporih in žrtvah srbskih trpinov, da še mirú noče z njim sklepati, marveč z mogočnim sultanom, in dá si pripoznati nekatere dežele, ki so mu posebno vgodne.

Človek prebravši te vstice, misli, da bere zgodovino tistih časov, ko so Osmani prvič stopili na balkanski poluotok, ko so tam narod za narodom vpregli v svoj jarem, a krščanski narodi Turku pomagali kristjane, njih brate, podjarmiti. — Razložek je ta, da je tačas rastla moč turškega polumeseca, sedaj pa pojema, krščanski narodi na balkanskem poluotoku so pa ostali v politiki tisti otročaji, ali kako bi že rekli, da se zanašajo na ljudi, kateri jih le rabijo za sebične namene, poleg tega pa tako poželjivi, da so nesrečni, kedar ne morejo vsega

dobiti, kar njim ne gré, pa so sobratom zavidni in nevošljivi.

Kdo bi bil vendar mislil, da bode knez Battenberg na svojo roko vstajo začel, in drl slepo naprej, ne da bi bil gledal najprej, kdo mu bode hrbet varoval. Govorimo bolj stvarno, bolj naravnost: Rusija je veliko storila za osvobodjenje Bolgarov, tukaj nočemo preiskovati namena, nam veljá za sedaj faktum. Bolgarija je komaj začela prosteje dihati, ljudstvo se je začelo veseliti domačega ognjišča, kar jo ne previdnost kneza potisne v vojsko in morda privede na kraj brezna. Vsakdo je vendar mislil, da je knez Aleksander ta korak storil z vednostjo ruskega osvoboditelja, a sedaj se pripoveduje in tudi kaže tako, da je to storil knez Aleksander le na prigovarjanje Angležev, ki hočejo Rusom na balkanskem poluotoku sitnosti napravljati, ko so se jim v Aziji morali umakniti. Vprašamo pa, ali bode Anglež rešil Bolgare, ki zopet silijo pod turško sužnost? Ruski car prav dosledno ravná, ako zahteva, da naj knez Aleksander odstopi, če je res tako za hrbtom cara spletke koval. Rusija nima nič zoper zedinjenje Bolgarov, tako vsaj beremo, a sedaj, pravi, še ni za to pravi čas. — Rusija je s svojo tirjatvo na pravem stališču, in nihče ne more tirjati, naj se meni nič, tebi nič odpové vsemu vplivu na balkanskem poluotoku.

Ako pa te nepremišljene in predrzne politike Aleksandra ne moremo odobravati, kaj še le hočemo reči o srbski politiki?

Pa kaj se bomo čudili, Milan sicer pravi, da dela politiko Obrenovičev, bolj prav bi smel reči, da dela politiko Brankovičev, tistega Brankoviča, ki je tretji dan Kosovske bitve l. 1389 s svojimi oklepniki iz bitve pobegnil, za zato dobil Srbijo pod turškim pokroviteljstvom.

Odsihmal so Srbi pridno pomagali Turkom razširjati svojo moč po Aziji in Evropi. Jurij Brankovič, eden tiste rodovine, je vladal od l. 1427—1457, bil je sicer krepak vladar, pa zvižaven in malo zvest in pošten. Vedno je omahoval v svoji poliki med Ogrri in Turki, zdaj je bil prijatelj, zdaj sovražnik Turkom. Ogrri so mu pribojevali deželo, a kedar so

bili v največi sili jim ni pomagal, kar je upal, da mu bode Turek potrdil te dežele, ktere je v lasti imel.

Takrat sta dva izvrstna junaka Hunyady na Ogerskem, in Škanderbeg v Albaniji turško moč krepko zadrževala. Jurij Brankovič je pa mirno tičal doma, in tako največ pripomogel, da so bili Ogrri dvakrat pri Varni 1444 in pozneje na Kosovem (1448) potolčeni. Se celó bežečega Hunyada je v Smederevu zaprl in ga je tamkaj nekaj časa zaprtega imel.

Umrí je l. 1457 in na smrtni postelji ukazal, naj mu nasleduje žena Irena s tremi sinovi, ki naj bodo njej pokorni. A najmlajši sin Štefan je mater zastupil in brata pregnal. Ko je pa Mahomed z vojsko šel nad njega, je umrl. Njegova vdova rešiti se, je postavila vso deželo pod oblast papeževu, nadejajo se, da jo bodo katoliške vlade Turkom vbrabile. Ali ves narod se je sedaj vzdignil in najimennitnejši državljani so sultanu šli nasproti, ter so se izročile njegovi obrambi l. 1459. A kljubu temu so Turki strahovito divjali, samostane in cerkve podirali in 200.000 ljudi v sužnost odpeljali. To je bil konec srbske samostalnosti.

Koliko krvi je bilo prelite, preden so Srbi zopet rešili se turškega jarma. — Komaj pa so prišli do samostalnosti, že jim je pretesno v njihovih mejah, a v svoji prešrnosti ne obračajo se proti svojim dušmaninom, kje si ne upajo — že vedó zakaj ne — ampak svoje orožje obračajo proti bratskemu rodu, proti krščanskim Bolgarom, ki že sultana za pomoč prosijo, ako je namreč verjeti poslednjim novicam. Mar li ni bo pravo brankovičevanje? Da nič drugega ne moremo reči, kakor „Brankovič redivivus“ (Brankovič zopet oživiljen!)

Z balkanskega bojišča.

Nek dopisnik iz Caribroda, ergo iz srbskega tabora, popisuje navdušenje, s kterim Bolgari Srbe kot svoje rešitelje sprejemajo. Če tudi ta vest ni popolnoma neverjetna, kajti res stanuje v sosednjih

LISTEK.

Znamenja časa.

Gospod vrednik!

Že ta-le dopis v podobi „listka“ smem prištevati znamenjem časa. Le pogledjte, g. vrednik, to reč nekoliko bližje! Kar tū nameravam pripovedovati, godilo se je in se deloma še godi po raznih krajih. Ker pa za posamezne te dogodke ni najti različnih poročevalcev v dotičnih krajih, čuti se natančno podpisani nekako primoranega vse kar h krati povedati, in sicer pod črto. In ker je to prav za prav dopis, morete ga Vi, g. vrednik, priobčiti kterikoli dan si bodi v tednu, razun nedelje, se vé da. Sicer bi bil tudi rekel: razun sobote, toda odkar je Vaš „Soboten“ (vsaj jaz „S—n“ tako čitam) podlistkar napovedal po izgledu družih delavcev svoj „štrajk“, utegnejo moja „znamenja“ stavljená biti tudi v soboto.

Za tem predhodnim znamenjem preidimo k drugim. Kdor je moral v ravnokar pretečenem času sedem tednov po dežji in blatu mozgati, zmisli se

je pač tudi na to, kako bi se dala ta božja šiba odvrniti. In res stopi v tem času na nemškem Koroškem nekaj prebrisanih kmetov vkupaj ter zložé petak za sv. mašo, vsled ktere naj bi jih rešil usmiljeni Bog iz pogubonosne nadloge. Previdni cerkvenik sicer odsvetuje g. župniku, naj ne mašuje za lepo vreme, ker barometer prehudo pada; vendar župnik usliši prošnjo onih kmetov. Toda — in sedaj glejte znamenje časa — čez teden dni pridejo oni maloverni kmetje po petak, češ, dežuje še vedno.

Ko mi je prijatelj pripovedoval o tej „brihtnosti“, spomnil sem se družega slučaja, ki se je zgodil pretečeno poletje pri koroških sosedih. Takrat je bila po nekterih krajih huda suša. Nek župnik reče necemu gospodarju, da bo prihodnji ponedeljek sv. maša za dež. O tem zvé njegova sosedinja ter priteče neutegoma k onemu gospodarju, naj prosi g. župnika, da odloži dotično sv. mašo še za dva dni, ker ima ona še nekaj sena spraviti. Jaz sicer nisem porok, da je vse tako bilo; znabiti je bilo, znabiti ne, a porok sem, da sem vse tako slišal, in sicer kot gotov dogodek.

Da pa mi kdo ne očita, da pišem le o vremenu, pristavim naj še nekaj družih znamenj časa.

Jaz pravim, da je tudi to znamenja časa, če imajo nekteri od špirta že tako osmojeno grlo in zgrbančen želodec, da se jim vino že kar mrzi in ga ne morejo prenašati. Videl sem take ustrojence že sam.

Znamenje časa je tudi to, če učence na slovenskem Koroškem družega tako-le zatoži: „Der hot mich in die hand uščipnt.“ Te tožbe nisem sam slišal; povedala pa mi je to óna učiteljska oseba na utrakvistični šoli, pri kateri tak in enak jezikosloven ričet večkrat pride na vrsto.

Gotovo so znamenja časa tudi slike (na Dunaji razstavljené) ónega nihilističnega umetelnika (?), za kterega se je vnel o svojem času tudi „Ljubljanski Zvon“.

Da se ne bode komu krivično videlo, kakor bi jaz hotel le uboge kmete ali njih šolsko deco obirati, ozrimo se višje in govorimo naravnost nekoliko o državnem zboru.

Ali se še spominjate, g. vrednik, kako oster je bil letos v državnem zboru g. podpredsednik? Posebno prizor o priliki „stvarnih popravkov“ v 11. seji meni noče iti izpred oči pa ga tudi jaz nočem izpustiti. Nikar naj pa sedaj nihče ne misli,

pijonirje in smemo reči tudi svoje prijatelje. Sedaj si pa mislite Avstrijo gospodujočo ob Adriji od Grada do Karfa; na suhem ima Trident zabiti v laško osrčje, na morji pa odprto ravan ob Soči, tri vojne luke, katerih dve ste gotovi, in to v Pulji, Šebeniku in tretja bila bi o Valoni (v Albaniji), potem naj pa Italija pri vsem tem še mirna ostane, in naj se ne ozira z vso skrbjo proti iztoku, kaj da Avstrija dela!

Vnanje države.

Povsod, kjer prebivajo ljudje z zdravim razumom, obsojajo *srbski korak*, ki se je napravil proti Bolgariji. V tem tudi Rusi ne zaostajajo. „Novosti“ pišejo: „Ali je res Srbija Bolgarom vojsko napovedala? Ali je to mogoče bilo? Srbija je slovanska dežela; po žilah vsakega Srba pretaka se slovanska kri in ni ga Srba, ki bi ne vedel, da ima le dva sovražnika — Turka namreč in Švaba. Bolgari niso bili nikdar njegovi sovražniki in nikdar ne bodo. Saj pa Srbija tudi ni bila, ki je Bolgarom vojsko napovedala, temveč Milan Obrenović, človek, ki si je za večne čase na glavo nakopal zaničevanje lastne dežele in skupnega slavjanstva, ker je napadel sorodnega brata v dōbi, ko je stal prvotni sovražnik vsega krščanstva, grozni Turek ob bolgarski meji. Srbi sami nočejo nikake vojne z Bolgari, o tem smo na Ruskem dobro poučeni.“

„Polit. Corr.“ ima pismo iz Filipopolja, v katerem se pripoveduje, kako je nastalo mrzenje med *Bolgarijo* in *Rustjo*. Piše se namreč: Dve leti je že, kar so potisnili iz bolgarskega kabineta ruska generala Sobelova in Kaulbarsa in odsihmal vodi ruska politika vojsko sedaj javno sedaj prikrito. a brez usmiljenja zoper kneza Aleksandra. Za tisočletnico Metodovo je bilo obče znano, da nameravajo spopriniti kneza Aleksandra. Pri banketu 6. aprila, ko je knez Aleksander napil na zdravje cesarju Aleksandru III., politički zastopnik ruski ni odzdravil knezu Aleksandru, marveč je spraznil kupico na blagostanje Bolgarije, tako, da je delegat iz Rumelije to popravil in napil zdravico knezu. Nejevolja pokazala se je na ta način, da ni prišla bolgarska deputacija k slavnosti v Petrograd. Po ruskih listih so pisali, metropolit Klement je na potu v Petrograd, je že tam; v resnici je pa ostal metropolit Klement doma v Sredci in je bil na čelu duhovščini, ki je napravila samostalno slavnost v domači deželi. Ko je knez Aleksander kratko časa po tem šel v London k ženitovanji brata Henrika s princesinjo Beatrice, je prav povedala „Köln. Zeitung“, da je ruski poslanik Kojander predlagal Karavelovu unijo med Bolgarijo in Rumelijo, ako strmoglavijo kneza, a bolgarski ministri predsednik tega ni hotel. Odsihmal sta se razdrla diplomatski zastopnik Rusije in Karavelov, gospod Cankov, ki je bil dosihmal določen nasprotnik Rusije, je to zapazil, zasukal plašč, zatekel se k Kojandru in postal odločen nasprotnik knezu. 18. septembra je bil državni prevrat v Filipopolju. Zakaj kneza niso potisnili kar iz ruske armade brž po tem, ko je šel v Filipopolj? Ko se je sešel izredni zbor, „sobranije“, v Sredci, kratko po tem, ko so bili poklicani ruski častniki iz bolgarske armade, trudila se je ruska stranka, da bi v adresi do kneza spravila točko ter povdarjala, kako je treba ruskih častnikov v bolgarski armadi. Ti častniki niso šli precej iz Bolgarije, marveč so se tam mudili, dokler ni bilo treba napeti ojtrestjih strun. Ruski zastopnik v Filipopolju, Igelström, pogajal se je s Stranskim, načelnikomčasne vlade, a ta je odkritosrčno vse knezu povedal, a Igelström je ponujal pod nekaterimi pogoji podporo uniji. Ko je tudi to spodletelo, je šel Igelström tako daleč, da se je pogajal s provzročitelji državnega prevrata. 18. septembra, s Caharijem Stojanovom in Risovom, da bi jih ločil od kneza, obetaje jim, da hoče delati za unijo. Ko je bilo tudi to zastoj, izključen je bil knez iz ruske armade. Kneza Aleksandra pa so silili njegovi bolgarski častniki, da naj pošlje nazaj odlikovanja, ktera je dobil on in bolgarski častniki od ruske vlade.

Bolgarski velikošolci, kolikor jih je v Gradci študiralo, podali so se vsi domu, kjer se hočejo kot prostovoljci boja vdeležiti.

Milodare za Bolgare jeli so nabirati na Nemškem v Darmstadtu. Vsi ondanjši častniki prinesli so jako gorke pozive za nesrečne Bolgare. Zbira jih vojvoda Hesenski, princ Aleksander, ki je oče sedanjemu bolgarskemu knezu Aleksandru, v svojem gradu. Tudi na Hrvaškem vstanovil se je v Zagrebu pomožni odbor, ki bode Bolgarom zbiral milodare v podporo. Da bi jih kdo za Srbe nabiral, še nič ne vemo.

Določitev državne meje med *Albanijo* in *Črnogoro* se noče nič kaj pospeševati. Vzrok tej malomarnosti je na turški strani. Zato je tudi knez Nikola vložil prošnjo, da bi visoka porta drugzega moža tjekaj poslala namesto Assim-paše, ki se pod milim Bogom za prav nič ne briga. Visoka porta je prošnjo vslišala in je poklicala Assim-pašo domu, na njegovo mesto poslala je pa Djevat-pašo, ki je bil do sedaj ministerski poslanec v Cetinji.

Karolinsko vprašanje je rešeno. Nemčija je s papeževo rešitvijo popolnoma zadovoljna, Španija tudi, in sedaj drugzega ne bo potreba, kakor vse skupaj spraviti v predpisan okvir dotičnih državnih aktov in vsega vpitja bo konec.

Izvirni dopisi.

Z Gorenjskega, 19. novembra. Gosp. vrednik! Kaj Vi pravite o tem-le? Liberalni duh časa je zatrl farne ubožne naprave, ter s tem dal duhovnom očitno nezaupnico, in zamorejo biti vzroki samo ti: Duhovni so nezmožni to delo krščanske ljubezni oskrbovati; ali so bili v tem pristranski; ali morebiti sebični; ali pa edino zaradi tega, ker so duhovni.

Politične oblasti nas pa vendar še zmerom potrebujejo, naj bi za-nje nabirali milodarov za ponesrečene, ter nam o vsaki priliki pošiljajo povabila. V neki družbi duhovnov smo se o tem razgovarjali in čula so se sledeča mnenja. A. pravi: Če nam duhovnom ne zaupajo oskrbovati ubožni denar, kako nam smejo zaupati ga nabirati? Kako lahko bi se kaj našega žepa prijelo? B.: Naj slavna vlada le svojim organom in pa županstvom zapoveduje miloščino nabirati; do sedaj še ni bilo slišati, da bi farni uradi stali pod oblastjo politične gosposke v takih rečéh. C.: Et meminisse juvat. Jaz ne morem imeti pravega zaupanja, da bi se nabrani milodari vselej delili nepristransko. Dokler vladni organi o vsakih volitvah ne bodo stali popolno nad strankami. D.: Jaz sem do sedaj pošiljal nabrane miloščine naravnost gospodom župnikom ponesrečenih krajev, ker popolno zaupam, da jih bodo delili po najboljši vesti in vednosti. — Vsi smo pritrdili in rekli: Prav je tako!

Jaz pa hitro zapišem te izjave in Vam jih pošljem za objavo ali za — koš!

Iz Šmarjete, 19. novembra. Danes, na sv. Elizabete dan, smo enkrat tudi pri nas imeli nekaj posebnega, kar se današnje dni ne zgodi ravno zelo pogostoma. Imamo tri starčke iz poprejšnjega stoletja. Eden teh treh zares poštenih starčkov, Andrej Bregant iz Sel, je rojen 19. novembra 1795; toraj je danes 90 let star. Ta starček je tako čvrst, da iz strmega hriba v dolino še v mlin nosi, se postavi še kakor mladeneč, je bistrega uma in jo vkljub vsakemu pobira v strmi hrib, kjer ima svojo hišico. Ima pa Andrej tovariša, s katerim sta v mladosti skupaj živino kupovala, Jožefa Zamana iz Gorenjevasi, ki je bil rojen 21. januarja 1793. Tudi ta starček je še čisto bistrega uma in še precej hitro hodi; pa vendar pravi, da kar ima 9 križev, da se je postaral in oslabel. Tretji tovariš je pa Anton Vovk iz Zvur, ki je rojen 14. januarja 1797. Ta starček je še toliko pri moči, da vsa navadna dela opravlja; lahko še kosó kleplje, šivanko vdene, in bi človek mislil, da ima kakih 60 let; le noge, pravi, so nekaj nevkretne postale.

Danes, ko je Andrej preživel 90. leto, so prišli vsi trije k sv. maši. Pripravili so se vsi trije ter so prejeli sv. zakramente. Zares, kaj milo-lepo je bilo videti tri tako stare, pa vse poštene in še toliko trdne možé pri sv. obhajilu!

Po opravljenih pobožnostih so bili povabljeni v farovž na kosilo. Kako so bili veseli, kako so Boga hvalili, ko so pripovedovali vsaki svoje dogodke iz starodavnih časov! Ti so še možje stare korenine, kakoršnih je malo. Človeško soditi, lahko še precej dolgo živijo! Bog jim daj, kar si vsi trije želijo, tako dolgo živeti, da si nebesa prislužijo!

Iz Borovnice, 19. novembra. Danes v jutro zapustil je naš g. kaplan Ant. Berce Borovnico, podavši se na svoje novo mesto v Senožeče. — Mladina žaluje za svojim dosedanjim učnikom, odraslo ljudstvo pogrešalo bode svojega vodnika. Tolažilno je za nas le to, da je gospodu knezoškofova milost naklonila boljšo službo. Svesti smo si, da se bomo, če tudi ločeni po kraju, vedno drug drugzega spominjali. Z Bogom!

Na vrtu tukajšnjega občeprijubljenega posestnika in trgočca g. Franca Verbiča cvetó že dalj časa lepe vrtnice v polni pomladni krasoti. Gledeč lepe cvetke moral bi človek misliti, da se razprostira nad nami lepo vspomladno nebo, a če stopiš bliže in se hočeš nasrkati prijetne vonjave, spomniš se zopet, da te obdaja otožno jesensko nebo, ki bode s silo vničilo vso prirodno lepoto. Cvetje je pač tu, a manjka mu vonjave, ktere mu le mila spomlad dati zamore.

Domače novice.

(Baroninja Winklerjeva) obdarovala je povodom cesaričinega godú bolne otroke v tukajšnjem Elizabetišči z raznimi igračkami in pecivom. Gospá Božena Gramposich jim je pa južno napravila.

(Na Krškem) se je oglasilo za prvo učiteljsko službo 23 učiteljev! Po našem mnenju je temu ogromnemu številu kompetentov vzrok čudna razdelitev učiteljskih plač pri nas. Znana Vesteneck-ova postava pripomogla je le nekterim učiteljem do boljše plače; večina je pa še vedno preslabo plačana, da ne more skoraj živeti, ne umreti . . . Pri nas se dva najvažnejša faktorja: duhovski in učiteljski, kar se tiče materijalnega stanja, še vedno prezirata. Gg. deželni poslanec toraj na srce polagamo, da bi se letos na opravičene prošnje ljudskih učiteljev blagovolili ozirati, kajti pri tako slabih plačah je med njimi revščina neznosna, ker od tod pride, da si vsak prizadeva prej ko mogoče do boljše plače priti. In res se spodobi, da se za tiste malo bolje skrbi, ki so poklicani vzgojevati našo slovensko mladino.

(Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji.) Č. g. Jožef Fras postal je župnik pri sv. Lambertu v Skomrah. Umrl je č. g. Jožef Sanzin, duhovnik v pokoju, 93 let star.

(Razpisana) je služba poštnega odpravniku v Dolu pod Ljubljano, političnem okraji Kamniškem. Nese 150 gold. letne plače, 40 gold. letnega pavšala in 207 gold. za pota na Lazenski kolodvor. Prošnje v 14 dneh c. kr. brzojavnemu in poštnemu uradu v Trst.

(Diurnista) išče c. kr. okrajna sodnija v Žužemberku proti mesečni plači 25 gold. Služba se mora nastopiti 1. decembra.

(Tržaški vinopivci) vložili bodo prošnjo na magistrat, da vsem gostilničarjem in vinskim trgovcem strogo prepove okuženo Tržaško vodo med vino mešati, ker je dokazano, da take živalice tudi v vinu ne poginejo. Prav imajo vinski molji! Taka postava bi nikjer ne škodovala.

(V Trstu) imajo danes zapovedan praznik „Matere Božje dobrega zdravja“ v spomin na hudo kolero, ki je leta 1849. ondi divjala in na današnji dan jenjala, ko se ljudje napravili po mestu slovesen spreved s kipom Matere božje.

(Brat vstrelil) je v jezi na brata v Veračah na Štajarskem in ga je hudo poškodoval. Sodnija obsodila ga je zaradi tega v hudo ječo za ene leto.

(Nova postaja) na koroški železnici odprla se bo 25. t. m. med Spodnjim Drauburgom in Prevaljem, pa le za osobni promet.

(Za zgradbo Rudolfove železnice do morja) sklenili so potegniti se v Celovškem mestnem zboru, ker želé, da bi bil Celovec po najkrajši poti s Trstom zvezan, bodo pozneje tudi prosili, pa se bo omenjena železnica speljala preko glavnega mesta Koroške.

Telegrami.

Petrograd, 21. nov. „Journal de St. Petersburg“ trdi, da bode srbskega kralja Sofija več veljala, kakor se mu dozdeva, če res misli po sili tjekaj. Velesile imajo pravico na to gledati, da bodo balkanski narodi mednarodne pogodbe spoštovali. Ker se je bolgarski knez odločil, da se odpove Iztočni Rumeliji, nadaljevanje srbske vojne nima nobene pravice več.

Carigrad, 21. nov. Včeraj so se poslaniki zopet posvetovali, da so se pomenili, kaj da bi bolgarskemu knezu pisali. Visoka porta misli namesto časnega guvernerja dva komisarja v Rumelijo poslati.

Zemun, 20. nov. Da so bili Srbje 18. nov. tepeni, vzrok je bila menda gosta megla.

Zemun, 20. nov. Danes pride 800 vjetih Bolgarov v Beligrad.

Slivnica, 19. nov. (Ob 6. zvečer.) Danes se je boj pričel ob 7. zjutraj. Desno bolgarsko krilo jelo se je razvijati z višave v dolino in je napadlo tri srbske čete. Na drugem kraji streljal je bolgarski oddelek na Srbe, ki so bili na planem pred Slivnico nastavljeni. Iz Slivnice podalo se je takoj več batalijonov z dvema baterijama proti Srbom. Kakor tudi so se Srbi vpirali, morali so se kljub temu

